

בעזהש"ת

קונטרס

דערשרעק זיך נישט

די שיינקייט פון א איד איז אז ער דערשרעקט זיך נישט אפילו ווען ער גייט דורך ביטערע שווערע צייטן, ער האלט זיך שטארק ביי א צדיק אפילו ווען יעדער קריגט אויף אים, דאן ווערט אים מוראדיג לעכטיג אין לעבן, וואויל איז אים אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

פארגעלערנט דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע
ליל ששי וישב תשע"ד

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבין, אדונונו, מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאקטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און

מאמרים פון די הייליגע חז"ל, פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

ארויסגעגעבן בעזהש"ת

דורך חסידי ברסלב - קרית יואל יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטאון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

דער שרעק זיך נישט

א.

אביסל מנוחה אויף דער וועלט

די תורה זאגט נישט יעקב וגו' (בראשית לז, א), יעקב אבינו האט געוואלט אביסל זיצן רואיג מיט מנוחה, ביזדערנוייל איז אים אונטערקומען די פרשה פון יוסף; אלע צדיקים ווילן האבן אביסל מנוחה און רואיגקייט, זאגט דער אייבערשטער - נישט גענוג וואס עס איז זיי צוגעגרייט אויף יענער וועלט ווילן זיי נאך אויף דער וועלט אויך האבן שלנה (עיינ ברש"י שם פסוק

דערשרעק זיך נישט

(ב). שטעלט זיך א פראגע: פארנואס טאקע זאלן די צדיקים נישט האבן אביסל שלווה און מנוחה אויף די וועלט? פארנואס קומט זיי מען זאל זיי אזוי שטארק רודפן, זיי זאלן האבן אזאלעכע צרות?!

דער באשעפער האט ליב א געפרעגעלטן חסיד

נאר דער הייליגער רבי האט אמאל געזאגט פאר רבי נתן זכותו יגן עלינו (עייז חיי מוהר"ן סימן תקנה): דו ווייסט נאכנישט וואס דער באשעפער וויל? דער באשעפער האט ליב א געפרעגעלטן מענטש! אין הימל איז מורא'דיג חשוב א מענטש וואס ער קען זיך דערהאלטן כאטשיג ער פרגעלט זיך אין צרות, ער פילט זיך אינגאנצן פארפלאנטערט אין זיין מצב, דאך מיט די אלע צרות קען ער זיך דערהאלטן, דאס איז אין הימל די גרעסטע חשיבות.

יַעֲקֹב אָבִינוּ הָאֵט זײַךְ אױךְ גַּעֲדֶאָרְפֵט דַּעַרְהֶאָלְטֵן

דאס זעהט מען ביי יַעֲקֹב אָבִינוּ, נאך אַלעם וואס ער
האט מיטגעמאַכט, אַנטלױפֿנדיג פון זיין ברודער עשׂו
ער זאל אים נישט הרגנען, ביז ער איז שוין מיט מזל
אַנגעקומען צו לָבֵן, און נאך אַסאַך צרות און פּאַפּעריי
פון לָבֵן האט ער ענדליך באקומען זיין שידוך, נאכדעם
ביז עס איז אים געלונגען זיך אַרױסצודערױשן פון
אים, ביז ער איז ענדליך אַנגעקומען צוריק בְּשָׁלוֹם צו
זיין עֲלִטְעֶרענֶס וואוינונגס פּלאַץ, ער זיצט שוין אין
חֲבֵרוֹן און לערנט מיט זיין זוהן יוסף, יעצט הייבט זיך
אַן אַ פֿרישע צָרָה, די מחלוקת פון די ברודערס מיט
יוסף וכו', דאס איז אַ מוֹרָא'דיגע לימוד ווי שטאַרק אַ
איד דאַרף זיך דַּעַרְהֶאָלְטֵן אױף דער װעלט. די אַלע
זאַכן װאס איז געשעהן צו די אבות איז נישט סתם

דערשרעק זיך נישט

מעשיות וואס איז אמאל פארגעקומען און פערטיג (עין רמב"ן בראשית לב, ו), די תורה איז א לעבעדיגע תורה, א אייביגע תורה, די הייליגע תורה לערנט אונז מיט דעם א וועג ווי אזוי זיך צו פירן אין לעבן, און ווי אזוי מען דארף זיך דערהאלטן אויף דער וועלט.

לעבן מיט די סדרה

דער הייליגער בעל התניא זכותו יגן עלינו פלעגט שטענדיג נאכזאגן פון זיין רבי'ן דער גרויסער מגיד פון מעזריטש זכותו יגן עלינו אז "א מענטש דארף לעבן מיט די צייט"; האט ער מסביר געווען דאס מיינט אז מען דארף לעבן מיט די וואכעדיגע סדרה. דערפאר איז א גרויסע זאך אז מען לערנט יעדן טאג חומש רש"י מיטן תרגום, אזוי לעבט מען מיט מיט די סדרה, און אלעס פירט זיך לויט די סדרה וואס מען לערנט, און

דערשרעק זיך נישט

ווען מען לערנט אין די סדרה די אלע צרות וואס יעקב אבינו האט מיטגעמאכט און דאך זיך דערהאלטן געבט דאס א מורא'דיגע חיזוק פאר יעדן איד זיך צו קענען דערהאלטן.

יעקב אבינו האט אויך נישט קיין מתנות פאר די

פלה

אמאל איז צום הייליגן רבי נתן געקומען א חתן נאכן טוהן א פיינעם שידוך, אבער ער האט זייער געוויינט אז ער האט נישט קיין טראפ געלט צו קויפן מתנות פאר די פלה, ער שעמט זיך זייער שטארק און ער ווייסט נישט וואס צו טוהן, האט אים רבי נתן פארוואיגט און מחזק געווען, ער האט אים געזאגט: יעקב אבינו האט אויך נישט געהאט צו געבן מתנות פאר די פלה. ער איז געקומען צו גיין צו די פלה מיט

דְּעַרְשֶׁרַעַק זִיךְ נִישְׁט

בְּלוֹיז אַ שְׂטֵעֶקן אַיִן דִּי האַנט... (בְּראשִׁית לב, יא; וְעַיִן רש"י כט, יא), וואַספּאַראַ בּוּשׁוֹת עַר האַט גֶעֱהאַט קֶען מֶען זיך נִישְׁט פֿאַרשְׂטֵעֶלן, אַ חֲתָן קוּמֵט צו די פֿלֶה ווי אַ שְׂלֶעפֶפֶער אָן קִיין אַיִן מִתְּנָה, אָבֶער דָאך האַט זיך יֶעֱקב אָבִינוּ דְּעַרְהֶאלְטֵן.

בֵּי דִיר אַיז אויך דָא סוּדוֹת הַתּוֹרָה

רוּפֵט זיך אָן דְּעַר חֲתָן צו רַבִּי נָתָן זְכוּתוֹ יִגָּן עָלֵינוּ:
פֿאַרְוּאָס שְׂטֵעֶלְט אִיר מִיך בְּכֻלָּל צו צו יֶעֱקב אָבִינוּ, בֵּי יֶעֱקב אָבִינוּ אַיז דָאך זיכֶער גֶעווען סוּדוֹת הַתּוֹרָה? !
הָאָט רַבִּי נָתָן גֶּעזאַגט: "בֵּי דִיר אַיז אויך דָא סוּדוֹת הַתּוֹרָה"; יַעֲדֶער אִיד אַיז אַ 'חֲלֵק אֱלוֹהִים מִמַּעַל', און פֿון אַלְעם וואַס עס גִיט אים אַיבֶער ווערֵט אַ ספֶּר, ווי דְּעַר פֿסוּק זאַגט (בְּראשִׁית ה, א): זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם - אַלְעס וואַס עס גִיט דוּרְך אויף אַ מְעַנְטֵשׁ בְּמִשְׁך זיין גאַנצֶער

לְעַבְן וְוַעֲרַט בַּאֲשְׁרִיבֵן אִין אַ סְפֹר; און ווען עַר קוּמַט אַרויף אויף יַעֲנֵעַ וועלֵט זעהט עַר אַינעם סְפֹר זיין גאַנצַע לְעַבְנֵס בִּיאַגְרַאפִיעַ. דְּעַר תַּנָּא זַאגֵט (אַבוֹת ב, א):
 דַּע מַה לְמַעְלָה מִמֶּךָ, עַיִן רוֹאָה, וְאַזֵּן שׁוֹמֵעַת, וְכָל מַעֲשֵׂיךָ בְּסֹפֵר נִכְתָּבִין; אִין הַיָּמָל וְוַעֲרַט פּוֹנְקֵטֵלִיךְ אַרְאֶפְגַּעֲשְׁרִיבֵן וְוַאס דו טוֹסֵט דָא אויף דְּעַר וועלֵט, און אַלְעס וְוַאס עֵס גִיט דִיר אַיבֶּער דָא וְוַעֲרַט פֶּאַרצִיכְנֵט אִין זיין סְפֹר וְוַאס גַּעפּוֹנֵט זִיךְ אויבֵן (עֵיין מַה שְׁכַתֵּב מוֹהֲרַא שׁו"ל בְּסֹפֵר "חֲסֵדֵי אַבוֹת" עַל מִשְׁנֵה זוּ, שְׁפָרוּשׁ זֶה שְׁמַע בְּחֵלוֹם הַלְיָלָה).

וְוַאס גִיט דְּעַר הַיִּלְיָגַעַר רַבִּי רַעֲאֲגִירֵן?

דְּעַר הַיִּלְיָגַעַר רַבִּי הָאט גַּעֲהָאט אַ תְּלָמִיד אַ גְּרוֹיֶסְעַר גַּאזֵן און בְּקִי רַבִּי בְּעַרְל חִיָּה לְעַס זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה [אַמָּאל פֶּלְעַגֵט מְעַן רוֹפֵן מְעַנֵּטֶשׁן אויף דִי מַאמְעַס נְאֻמְעַן], עַר

דְּעַרְשֶׁרַעַק זִיךְ נִישְׁט

איז געווען רב אין שטאט לאדיזין, אפער ער האט אזוי ליב געהאט דעם הייליגן רבי'ן אז ווען דער רבי האט זיך אריינגעצויגן אין די שטאט ברסלב האט ער זיך אויך אהינגעצויגן און אויפגעגעבן זיין רבנות אין לאדיזין, און וויבאלד ער איז געווען אזוי באקאנט אין אלע ספרים, פלעגט ער מיטגיין שפאצירן מיטן הייליגן רבי'ן (עיין חיי מוהר"ן סימן ג) דעמאלטס האט ער נאכגעזאגט תורות וואס ער האט געזעהן אין פארשידענע ספרים, עס איז אים געווען זייער אינטערעסאנט צו זעהן וואס דער רבי גייט רעאגירן אויף יעדע ספר, אסאך מאל האט דער רבי זייער באוואונדערט א תורה, אסאך מאל האט דער רבי אנוועקגעמאכט וכו' (עיין עוד בהקדמה לספר המדות - דפוס י'שן).

פּוֹן דִּיין לֶעבֶן שְׂרִייבֶט מֶען אויך אַ סֶפֶר

איינמאל האט ער דערצייילט פארן רבי'ן אז ער האט געזעהן אין אַ סֶפֶר, אויף דעם וואס דער מדרש זאגט: ווען ראובן וואלט געוואוסט אז עס וועט ארויס שטיין אין די תורה אז ער האט געוואלט ראטעווען יוסף, און נאר וועגן דעם האט ער געהייסן מען זאל אים אריינארפן אין גרוב (בראשית לז, כב; ועיין ברש"י), און אלע אידן וועלן דאס ליינען אין די סדרה, וואלט ער גלייך ארויפגעלייגט יוסף אויף זיין אקסלען און געלאפן מיט שמחה אים צוריק צו ברענגען צום טאטן יעקב (ויקרא רבה פרשה לד, ח); האט ער נאכגעזאגט פון אַ סֶפֶר אז דאס גייט אויך ארויף אויף יעדן איד, ווען ער זאל וויסן אז אלעס וואס גייט אויף אים דורך ווערט אפגעשריבן אויבן אין הימל, און מען וועט דארט

דער שרעק זיך נישט

פארלערנען זיין גאנצע מסכתא פון לעבן, וואלט ער
 נישט ארומגעגאנגען אזוי צופראכן און מרה
 שחורה'דיג, ער וואלט געווען מלא שמחה, און ער
 וואלט מורא'דיג אכטונג געגעבן אויף יעדע זאך וואס
 ער טוט. דער הייליגער רבי האט זייער באוואונדערט
 דעם פשט, און געזאגט אז דאס איז א מורא'דיגע רוח
 הקודש.

דערהאלט זיך אין די שווערסטע צייטן

דערפאר ווען מען לערנט אין די תורה, וואס די
 אבות הקדושים האבן מיטגעמאכט, וואס די שבטים
 האבן מיטגעמאכט, וואס משה רבינו האט אלץ
 מיטגעמאכט, נאכדעם וואס די נביאים האבן
 מיטגעמאכט, געבט דאס א מורא'דיגער חיזוק פאר
 יעדן איד זיך אויך צו דערהאלטן, ווייל פון אים וועט

אויך זיין א ספר אריינגעשריבן ווי אזוי ער האט זיך דערהאלטן; איין זאך דארף מען וויסן, אז דער אייבערשטער האט אזוי באשאפן די וועלט אז יעדע מענטש מוז דורכגיין אין לעבן שווערע ביטערע נסיונות, יעדער האט זיך זיינע שוועריקייטן און זיינע צרות, און אויב קען ער זיך גוט שייך דערהאלטן, און ער ווערט נישט צופאלן, ווערט ער ביים סוף געהאלפן מיט זייער שיינע ישועות, אבער ביים אנפאנג ווען עס איז ביטער און ענג, ווען אלע רעדן אויף אים, אלע קריגן אויף אים, אלע זענען אקעגן אים, איז מוראדיג מוראדיג שווער, און אויב קען מען זיך דעמאלטס דערהאלטן אין די שווערע ביטערע צייטן דאס איז א חידוש.

דַּעַרְשֶׁרֶק זִיךְ נִישְׁט

וועמען ביסטו מקנא ?

געווענטליך זענען מענטשן מקנא איינער דעם אנדערן, יעדעם דאכט זיך אז דעם צווייטן פֿעלט גארנישט, נאר אויף אים גייט איבער, דאס איז אָבער אַ מורא'דיגער טעות, ווייל אויף יעדן אין דער וועלט גייט איבער, וואס ווייסטו וואס טוט זיך ביי יענעם? נישט יעדער איינער וואשט זיינע שמוציגע וועש ברבים... אָבער איבערגיין גייט איבער אויף יעדן מענטש, יעדער אויף זיין שטייגער, פֿאר אַ פֿחור איז זייער ביטער ווייל ער דארף אַ שידוך, אַ אינגערמאן איז ווייטער ביטער ווייל מען האט אים נישט געלערנט ווי אזוי מען האנדלט אין שטוב, עס איז אַ מורא'דיגע חכמה ווי אזוי מען האלט אַ שלום בית, דער הייליגער רבי נתן זכותו יגן עלינו האט אמאל געזאגט: איך

וואלט נאכאמאל געדארפט שרייבן אזויפיל בענדער
לקוטי הלכות אויף אויסצולערנען ווי אזוי מאן און
ווייב דארפן לעבן. איינער ליידט נעבעך פון קינדער,
איינער ליידט פון שלעכטע שכנים, איינער פון שווערע
קאסטומערס, איינער האט פארבארגט די געלט און
מען האט אים קיינמאל נישט צוריק געגעבן, בקיצור
עס פעלט נישט קיין צרות דער אייבערשטער זאל
אפהיטן, דעריבער מוז מען אויף דער וועלט האבן
מורא דיגע התחזקות, דאס איז די שיינקייט פון א איד,
און אונדאי דארף מען קיינעם נישט מקנא זיין.

אויב יא צרות זאל איך כאטש זיין א צדיק

מיר געפונען אין די משנה (אבות ד, טו) רבי ינאי האט
געזאגט: אונז האמיר נישט די מנוחה וואס רשעים
האבן, און אויך נישט די יסורים פון די צדיקים; האב

דערשרעק זיך נישט

אין אמאל געטייטשט, אז רבי ינאי איז געווען אזא עניו
אז ער האט זיך געמאכט א חשבון, אין האב גארנישט,
נישט די וועלט און נישט יענע וועלט; די וועלט האב
אין נישט ווייל אין בין נישט קיין רשע, ווייל אז אין
וואלט געווען א רשע וואלט אין כאטש געהאט די
שלוה און מנוחה וואס א רשע האט אויף דער וועלט,
ווידער א צדיק בין אין אויך נישט, ווייל די מורא דיגע
יסורים וואס די צדיקים דארפן ליידן אויף דער וועלט
האב אין אויך נישט, דערפאר האט רבי ינאי געזאגט:
"געוואלד און געשריגן אין בין נישט קיין רשע און
נישט קיין צדיק, אין האב נישט די וועלט און נישט
יענע וועלט".

ב.

דו מיינסט דאס אמת'דיג צו נישט

נאך א טעם איז דא פארנוואס צדיקים דארפן אזויפיל
 ליידן אויף דער וועלט, ווי דער הייליגער רבי זאגט
 (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רכח): ווען דער אייבערשטער
 זעהט אז עס איז דא א נשמה וואס קען מקרב זיין
 אנדערע צום באשעפער, שטעלט ער אליין אויף
 מחלוקת אויף אים, ווייל מען וויל זעהן פון הימל צו
 די וואס ווערן מקורב מיינען דאס אמת'דיג, און נישט
 ווייל דארט איז דא כבוד, עס טראגט א קלינגעדיגן
 נאמען, פארקערט עס איז אראפגעקוקט ביי יעדן
 איינעם, עס איז דא דארט נאר בזיונות און שפיכות
 דמים, אבער אויב קוקט מען נישט אויף גארנישט, און
 מען האלט זיך שטארק ביי דעם צדיק, דעמאלטס איז

דַּעַרְשֶׁרַעַק זִיךְ נִישְׁט

א סײַמֶן אַז מײַנַט עײַס אַמַת־דִּיג, וועגן דעם געפונען
מיר אויך (בַּמֹּת כד ע"ב) אַז ווען מײַשִׁיחַ וועט קומען וועט
מען מער נישט אַנְנעמען קיין גרים, ווייל אידן וועלן
שוין דעמאלטס זיין אויפן העכסטן פאַרנעם, אַוודאי
וועט יעדער וועלן זיין אַ איד, אַפּער דאס איז שוין
נישט אַמַת־דִּיג, נאַר יעצט ווען אידן זענען נאך אין
גלות אַראַפּגעקוקט צו שאַנד און צושפּאַט, דאך
קומסטו זיך מגייר זיין, דאן איז אַ סײַמֶן אַז דו מײַנסט
עײַס אַמַת־דִּיג; וועגן דעם ווען יעקב האט געוואלט זיצן
בְּשֵׁלָה, האט אים דער אייבערשטער געזאגט אַז עײַס
קען נישט גיין אַזוי, וויבאלד ער מאכט גרים און ער איז
מקרב רחוקים מוז זיין מחלוקת אויף אים, ווייל ביים
אייבערשטן איז מורא־דִּיג חָשׁוּב אַמַת, אַז מען קומט

נאר ווייל מען וויל זיין אן ערליכער איד און דינען דעם
בורא פל עולמים.

דער אייבערשטער איז דא, וואו זוכסטו אים?

וואס הייסט דינען דעם בורא פל עולמים? זאגט
מען נאך א ווערטל פונעם הייליגן קאצקער רבי זכותו
יגן עלינו, אז איינער האט אים אמאל געזאגט אז ער
וויל דינען דעם באשעפער, האט ער געזאגט: דין זיך
ענדערשער, דער באשעפער פבכיכול איז שוין גענוג
דין! דין - מיינט איידל; דאס הייסט, ער זאל זיך אליין
אויסאיידלען נישט דעם אייבערשטן. דער הייליגער
רבי האט אויך אמאל געזאגט (שיחות הר"ן סימן קא):
"דער אייבערשטער איז פשוט מיטן גרעסטן מאס
פשוטות". אין די ווערטער ליגט די גאנצע סוד פון די
בריאה, ווייל יעדער מענטש וויל שטענדיג נאר זיין

דער שרעק זיך נישט

העכער און העכער, ער וויל עפעס מער און
אויסערגעווענטליך, און וועגן דעם זוכן מענטשן
שטענדיג נאכצומאכן א געוויסע געהויבענער חסיד
וואס האט געטוהן ספעציעלע עבודות וכו', מען
טראכט אז אפשר אזוי וועט מען אנקומען ביזן
אייבערשטן... בשעת דער באשעפער איז שטענדיג דא
ביי דיר אין דיר נעבן דיר, נאר ער איז אינגאנצן פשוט
מיטן גרעסטן פשוטות, און פונקט אזוי ווי מען קען
נישט מסביר זיין וואס לופט איז, ווי אזוי עס זעהט
אויס, און וועלעכע קאליר דאס האט, כאטשיג דו
אטעמסט שטענדיג לופט און דאס איז זיין לעבן, די
זעלבע זאך קען מען נישט מסביר זיין וואס כביכול
דער אייבערשטער איז, כאטשיג ער איז שטענדיג דא,
נאר אז איינער האט א ריינע אמונה אין בורא כל

עולמים ווערט ער אינגאנצן צוגעקלעבט צום באשעפער, ביז ער שפירט אפן דעם באשעפער, ער קען נישט אוועקגיין פון באשעפער, ער אטעמט נאר דעם באשעפער, און זיין גאנצע רעדן איז נאר פון באשעפער, ווייל ער זעהט אפען דעם באשעפער, אבער דאך קען ער דיר עס נישט מסביר זיין פונקט אזוי ווי מען קען נישט מסביר זיין לופט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סב).

דו ביסט אויך נאנט צום אייבערשטן

וועגן דעם דארף מען וויסן אז א יעדער איד אן א אויסנאם האט א שייכות צום בורא כל עולמים, מען קען נישט נעמען א געוויסן מענטש פאר א סעמפל און זאגן אז נאר דאס הייסט אן ערליכער איד, קודם ווייל מען קען קיינמאל נישט וויסן ווער עס איז באמת חשוב

דער שרעק זיך נישט

אין הימל, נאר אפילו איינער וואס איז טאקע א פראסטער מענטש, אמאל אזא צופראכענער מענטש אז ער וויינט זיך אויס פארן באשעפער מאכט דאס א רעש אין אלע עולמות וואס מען קען זיך נישט פארשטעלן, דער הייליגער בעל שם טוב איז געקומען אויסרייסן די אלע אפטיילונגען ביי אידן, דער איז גרויס און דער איז קליין, דער איז מער און דער איז ווייניגער וכו', עס איז נישט דא אזא זאך, דער אייבערשטער איז איבעראל, און עס איז נישט שייך צו זאגן אז מען כאפט דעם אייבערשטן, פארקערט דער אייבערשטער איז זייער פשוט, און יעדער איד קען זיין נאנט צום אייבערשטן.

פארנוואס בָּרְסָלָב איז נאר מְחֻזָּק?

איינער האט מיר געפֿרעגט אן אינטערסאנטע שאלה: פארנוואס אין בָּרְסָלָב איז מען מְחֻזָּק יעדן און שטענדיג רעדט מען נאר התחזקות, און ביי אנדערע פֿלעצער רעדט מען פון התעוררות, מען זאגט מוסר, מען איז מעורר דעם עולם און מען מאכט וויינען וכו', פארנוואס אין בָּרְסָלָב איז מען נאר פארנומען מיט התחזקות? !

התחזקות טוט די בעסטע ארבעט

די תירוצן איז זייער פשוט, ווי דער הייליגער רבי נתן זכותו יגן עלינו האט געזאגט: א התעוררות וואס קומט ארויס פון התחזקות איז אן אנדערע סארט התעוררות און דאס האלט זיך, אבער א התעוררות וואס קומט

דְּעַרְשֶׁרֶק זִיךְ נִישְׁט

אַרויס פון אַ הַתְּעוֹרְרוֹת הַאֲלֵט זִיךְ נִישְׁט און נֶאֱכָדְעַם
וועט דאס אַוועקפֿאַלן. דאס זעהט מען בַּחוּשׁ, די אַלע
וואס זענען מְקוּרָב געווארן צום הייליגן רַבִּי'ן און
באַקומען אַסאַך הַתְּחִזְקוֹת, פֿלוצלינג הייבט ער אָן צו
בְּרַענען צום אַייבֶּערֶשְׁטֵן, ער הייבט אויך אָן צו רַעדן
צום אַייבֶּערֶשְׁטֵן, ער הייבט אויך אָן צו לַעֲרַנען אין אַ
סֵדֶר מִקְרָא מִשְׁנָה גְמָרָא מְדֻרָשׁ, וואס איז געשעהן? איך
האב דיר דאך נאר מְחִזֵּק געווען? אָבֵעֵר וויבאַלד די
הַתְּעוֹרְרוֹת איז אַרויסגעקומען פון הַתְּחִזְקוֹת הָאֵט דאס
אַ קיום.

איך הייב אָן צו כַּאפֿן ווער איך בין

אָבֵעֵר איך האב געטראַכט נאך אַ פֿשוּט'ע טעם,
ווייל דער הייליגער רַבִּי זאַגט (לקוטי מוה"ר'ן חלק ב, סימן
עב): פון ווי ווייסט אַ מענטש אז ער איז מְקוּרָב צו אָן

דער שרעק זיך נישט

כה

אמת'ן צדיק? מען קען דאך זיך אויף דער וועלט
מורא'דיג שטארק נארן (שיחות הר"ן סימן נא), יעדער
מענטש שרייט אז ער איז אין אמת און דער אנדערער
איז אין שקר, אויב אזוי פון וואו קען איך טאקע וויסן
צי איך בין מקורב צו אן אמת'ן צדיק, אפֿשר נאר איך
זיך גוט אפֿ? זאגט דער הייליגער רבי: ביי אן אמת'ען
צדיק באקומט מען שפֿלות, מען הייבט אן איינצוזעהן
ווער מען איז, ביז יעצט האסטו געמיינט אז דו ביסט
ווער ווייסט נואס, איינמאל דו קומסט צום צדיק
עפענט ער דיר אויף די אויגן, דו זאלסט אנהייבן צו
זעהן די גרויסקייט פונעם אייבערשטן, און דער עיקר
זאלסטו אנהייבן קוקן אויף דיר אליין, ווי אזוי דו
קוקסט אויס, נואספֿארא פֿנים דו טראגסט און
נואספֿארא מדות דו האסט (עייז לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן

דער שרעק זיך נישט

(20), און וויבאלד ביים אמת'ען צדיק פאלט ארויף אויף א מענטש א מורא'דיגע שפלות, און ער הייבט אן צו כאפן וואס ער האט אלץ אפגעטוהן, ווערט ער דאך אינגאנצן צובראכן, דעריבער מוז מען האבן מורא'דיג אסאך התחזקות.

יעצט דארף איך שוין התחזקות

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נו):
 עס איז דא צוויי ערליי הסתרות, אמאל איז נאר דער באשעפער פארשטעלט מיט איין הסתרה, וואס דעמאלטס אפילו דער באשעפער איז טאקע באהאלטן, דאך ווייס איך כאטש אז איך בין ווייט פון באשעפער, און איך וועל אים אנהייבן צו זוכן: רבונו של עולם! וואו ביסטו? וואו באהאלטסטו זיך? (עייני לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן יב), אבער אמאל איז געבעך דא אן הסתרה

דַּעַרְשָׁרַעַק זײַךְ נײַשְׁט

כז

שְׁבַתוֹךְ הַסְתָּרָה, אײךְ ווײַס שׁוײַן אַפּײַלוּ נײַשְׁט אַז אײךְ בײַן
ווײַט, עָס דאַכְט זײַךְ מײַר אַז אײךְ בײַן נאַנט צום
באַשעפּער און עָס פּעלְט מײַר גאַרנײַשְׁט, "דײַ בַּעֲלֵי
תְּשׁוּבוֹת דאַרְף מָעַן מְקַרְב וײַן, אַבְעַר אונז פּעלְט
גאַרנײַשְׁט, מײַר זענען בְּתַכְלִית הַשְּׁלִימוֹת", דאַן אײז שׁוײַן
זײַער בײַטער! און דאַס אײז דײַ קלָלָה וואָס דײַ תּוֹרָה
זאַגט (דְּבָרִים לֵא, יח): וְאַנְכִי הַסְתַּר אֶסְתִּיר פְּנֵי בַיּוֹם הַהוּא
- עָס וועט קומען אַ צײַט וואָס אײךְ וועל באַהאַלְטן פון
דײַר אַז אײךְ בײַן באַהאַלְטן; דו וועסט אַפּײַלוּ נײַשְׁט כּאַפֿן
ווי ווײַט דו בײַסט פּונעם אײַבֶּעַרְשְׁטן, אַבְעַר אַז מָעַן
ווערט מְקוּרָב צו אַ צַדִּיק נַעֲמֵט עַר קוֹדֵם אַוועק אײַן
הַסְתָּרָה, אַז אײךְ זאַל ווײַסן אַז אײךְ בײַן ווײַט, און אַז אײךְ
הײב אָן צו זעהן אַז אײךְ בײַן ווײַט דאַרְף אײךְ מוֹרְא־דִיגֶע
הַתְּחִזְקוֹת, דַּעַרְפֶּאָר אײז בײַם רְבִיז דאַ מוֹרְא־דִיגֶע

דער שרעק זיך נישט

התחזקות, און אז א מענטש האט שכל און ער נוצט גוט אויס די התחזקות קען ער ווערן א גרויסער ערליכער איד.

ג.

פיבוד אב ואם

די וואך געפונען מיר אויך די גרויסקייט פון "פיבוד אב ואם", יעקב אבינו האט געשיקט יוסף הצדיק ער זאל גיין קוקן וואס די ברודערס מאכן, איז יוסף הצדיק גלייך געגאנגען פאלגן זיין טאטען, כאטשיג ער האט געוואוסט אז די ברודערס האבן אים פיינט וכו', זעהט מען פון דעם ווי ווייט מען דארף זיך מוסר נפש זיין פאר פיבוד אב ואם, און דאס איז א מוראדיגע

וויכטיגע זאך צו לערנען מיט קינדער פון אלע
 יארגאנג, זיי זאלן וויסן די וויכטיגקייט דערפון.

די עלטערן זענען נישט מער ווי גערעכט

צו די זעלבע צייט דארף ווערן אויסגעשמועסט דאס
 וואס עלטערן טוען זיך אקעגן שטעלן אז זייערע
 קינדער זאלן נישט גיין צו ברוסלבער חסידים, מיט די
 טענה אז זיי זענען א באנדע משוגעים וכו', ווידער די
 קינדער קענען נישט פארשטיין וואס די עלטערן ווילן
 פון זיי האבן, אבער באמת האבן די עלטערן א פשוטע
 טענה: מיר ווילן נישט אז אונזערע קינדער זאלן זיך
 דרייען צווישן משוגעים. ווען איר וועט אם ירצה השם
 האבן גרויסע קינדער וועט איר אויך פונקט אזוי נישט
 וועלן אז אייער קינד זאל זיך דרייען צווישן משוגעים,
 יעדע טאטע מאמע ווילן דאס שענסטע און דאס

דערשרעק זיך נישט

בעסטע פון די קינדער, זיי ווילן נאר האבן נחת פון די קינדער און נישט אז די קינד זאל זיך דרייען צווישן משוגעים, און זיי זענען זייער גערעכט לויט וואס זיי ווייסן.

פארוואס האט דער סמ"ך מ"ם אזוי פיינט דעם

רביין?

אבער לאמיר דאס אביסל צונעמען, ערשטענס פון וואו נעמט זיך בכלל וואס מען האט ארויפגעלייגט אזא נאמען אז ברסלב זענען משוגעים? נאר דער הייליגער רבי האט דערציילט (ספורי מעשיות, מעשה ז' מזבוב ועכביש) אז פאר זיין נשמה איז אראפגעקומען אויף די וועלט, האט דער סמ"ך-מ"ם געמאכט א רעש און א טומל אין הימל: אויב די נשמה גייט אראפ אויף די וועלט האב איך נישט מער וואס צו זוכן דא!

פארנוואס? ווייל ווען מען הייבט אן צו באקומען די
הקדמות פונעם הייליגן רבי'ן איז די גאנצע לעבן גאר
אן אנדער סארט לעבן, מען ווערט אויפגעבויעט שוין
פון אלץ קינד מיט גוטע הקדמות, מען לערנט אויס א
קינד אז ער קען נעמען א משניות און אנהויבן זאגן אין
די רייע, וואס דאס איז מטהר די נשמה, און אז א קינד
הייבט אן צו זאגן משניות האט ער אזא שמחה דערפון
אז ער זאגט נאך און נאך מיט חשק, צוביסלעך לערנט
מען אים אויס די טייטש און פשט, און אזוי כאפט ער
צוביסלעך אליין אויך אויף היפש זאכן וואס ער
לערנט, בפרט אז מען ברענגט אריין אין יונגע בחורים
דעם דרך הלימוד פון הייליגן רבי'ן (שיחות הר"ן סימן עו;
ובאריכות בקונטרס סדר דרך הלימוד) האבן זיי אזא חשק צו
לערנען אז זיי ווילן שוין נישט אפלאזן די תורה, און

אזוי לערנט דער הייליגער רבי אויס אז מען קען רעדן
צום אייבערשטן, מען וואקסט אויף מיט שטארקייט אז
מען איז קיינמאל נישט פארלוירן, יעדע זאך קען מען
פארציילן פארן אייבערשטן און בעטן דעם
אייבערשטן, ווער רעדט נאך דאס התחזקות וואס דער
הייליגער רבי שיינט אריין, אז מען זאל קיינמאל נישט
ווערן צופראכן, ער ווייזט ווי יעדער איד איז פול מיט
מצוות ווי אזוי ער זאל נאר אויסקוקן וכו', נו אונדאי
האט דער סמ"ך-מ"ם געשריגן אז אויב די נשמה קומט
אראפ אויף די וועלט האב איך שוין נישט מער וואס צו
זוכן דא, ווייל די גאנצע ארבעט פונעם סמ"ך-מ"ם איז
נאר צו באהאלטן דעם אייבערשטן, צופרעכן א
מענטש אז ער טויג נישט אויף גארנישט און ער איז
גארנישט ווערד, ביז א מענטש הערט דאס אזויפיל

מאל אז ער באשליסט טאקע, איך טויג נישט פאר
 גארנישט, נישט צו לערנען און נישט צו גארנישט, און
 פלוצלינג קומט א צדיק ער דרייט דיך אינגאנצן איבער,
 ער ווייזט דיר אז דו קענסט יא מצליח זיין, דו קענסט
 אויך לערנען, דו קענסט אויך דאווענען, נישט קיין
 חילוק ווער דו ביסט און וואס דו ביסט, אדער
 וואספארא קאפ דו האסט, וואספארא פארגאנגענהייט
 דו האסט, זאל דער סמ"ך-ד-מ"ם נישט מאכן א
 געשריי!?

ווער איז שולדיג אויף אלע אוועק געפאלענע

קינדער?

[דא איז די פלאץ צו דערמאנען ווי שטארק עלטערן
 דארפן אכטונג געבן נאר אויפצובויען קינדער, היינט
 צוטאגס אז מען קלאפט אראפ קינדער זענען די

דְּעַרְשֶׁרַעַק זִיךְ נִישְׁט

קאַנסעקווענצן זייער נישט גוט, ליידער איז היינט דא
 אַ מגיפה פון טויזנטער בחורים לעך פון דרייצן פערצן
 און פופצן יאר וואס לאזן אפ אידישקייט רחמנא לצלן,
 אונדאי נאכדעם שפילט ער זיך שוין אויך מיט
 אינטערנעט און אלע ערליי טרפהנע פאונס, ער מוז
 דאך עפעס טוהן, אבער אנגעהויבן האט זיך דאס
 אויסדרוקלעך נאר ווייל מען האט אים
 אראפגעקלאפט, די מערסטע קומט דא אריין דער
 מלמד, א מלמד וואס מען געבט אים איבער קינדער
 טראגט אויף זיך א מוראדיגן אחריות, ווייל אדער
 בויעט ער אויף דעם קינד אויף זיין גאנץ לעבן, וואס
 דער שכר דערויף איז נישט צו באשרייבן, אדער
 הרגעט ער אפ דעם קינד אויף זיין גאנץ לעבן און ער
 איז א פשוטער רוצח, א מלמד וואס שלאגט און האקט

קינדער, טיילט פראסקעס רעכטס און לינקס, טאר בכלל נישט זיין קיין מלמד, "איך בין געווען א מלמד צען יאר, עס איז נישט געווען אזא זאך אז איך זאל הייבן א האנט אדער אנרירן א קינד מיט א פינגער", שלאגן א קליין קינד פון זיבן אכט יאר איז חינוך? אפגערעדט א בחור פון דרייצן פערצן יאר, האקן זעצן און שטויסן? און פארנואס? ווייל ער האט נישט געקענט די רש"י, אויף דעם קומט בכלל פעטש? אז ער קען נישט זיי אים נאכאמאל מסביר ווילאנג ער וועט פארשטיין, און אז ער האט א שווערן קאפ פארלאנג נישט פון אים אזויפיל, איך זאג שטענדיג: א מלמד וואס איז גערוועזן און ער האט לויזע הענט איז זיין בעסטע פלאץ צו ארבעטן ביי די סאניטאציע [מיסט] דעפארטמענט! אויב מען וועט אים דארט יא

אָננעמען... היינט צו קענען צאָמנעמען די גארבידש
 דארף מען האָבן אַ דיפּלאָמע אז מען איז
 דורכגעגאנגען אלע היי סקול יארן... אָבער אויב ער
 וועט יאָ ווערן באַרעכטיגט צו אַרבעטן פֿאַר די מיסט,
 דאַרט וועט ער קענען אַרייַנוואַרפֿן די מיסט קאַנעס
 אינעם טראַק אַריין מיט די גרעסטע מאַס רציחה, און
 דערנאָך געבן אַ וואַרף צוריק מיט רציחה... אָבער
 נישט מיט קינדער, דער הייליגער רבי האט מוֹראַדיג
 מקפיד געווען נישט צו שלאָגן קיין קינדער, ליידער
 געבט מען נישט גענוג אַכטונג אויף דעם, מען
 דערנידערט קינדער, מען צוקלאַפט קינדער, נאַכדעם
 וואונדערט מען זיך אז אזויפיל טויזענטער היימישע
 פֿחורים און מיידלעך גייען אַרויס לַתְּרֵבוֹת רָעָה, וואס
 שולדיג זענען נאָר די קאליקע מלמדים און מחנכים.]

דַּעַר סַמ"ךְ מ"ם הָאט גַּעט־רַאפֿן אַן עֵצָה

דַּעַר בַּאשְׁעַפֿער הָאט אָפֿער גַּעזאַגט: עָס איז שױן גַּעקומֿען די צײַט, און די נְשָׁמָה פּונֶעם הײַלִיגן רַבִּי'ן מױז אַראָפֿקומֿען אויף דַּעַר װעלֿט, און דו גײַ גַּעב דײַך אַן עֵצָה! איז זײַךְ דַּעַר סַמ"ךְ-מ"ם אַװעק־געגאַנגֿען, בײַז דַּעַר־װײַל הָאט מֶען בַּאשׁװאָרן דַּעַם רַבִּינ'ס נְשָׁמָה וְכוּ', און עַר איז נאָך אַלץ נײַשְׁט צורײַק גַּעקומֿען, הָאט מֶען גַּעשׁיִקט אײַנעם נאָך אים, פֿלוצֿלינג קומֿט עַר צורײַק צוזאַמֶען מיט אַן אַלְטן אײַנגעבױגענעם און זײַ לאַכן, און עַר רופֿט זײַך אָן: די נְשָׁמָה קֶען שױן אַראָפֿקומֿען אײַך הָאב שױן גַּעט־רַאפֿן אַן עֵצָה. דאַן איז דַּעַם הײַלִיגן רַבִּינ'ס נְשָׁמָה אַראָפֿגעקומֿען אויף דַּעַר װעלֿט. הָאבן אונזֶערע לײַט גַּעזאַגט: זײַן עֵצָה איז גַּעװען אַז מֶען װעט אָפֿלאַכן פּונֶעם הײַלִיגן רַבִּי'ן.

ווער זענען די אמת'ע ברסלב'ער חסידים?

מען זעהט בחוש ווי דער סמ"ך-ף-מ"ם טוט אלעס אין דער וועלט אז ברסלב זאל זיין א ליצנות און א געשפעט אין מענטשענס אויגן, דערפאר האט ער אויך צוגעטשעפעט משגעים ומטרפים וואס טאנצן אויף די גאסן וכו', און האבן באמת נישט קיין שום שייכות צום הייליגן רבי'ן און צו ברסלב, דער עיקר אז אין גאס זאל מען זאגן "ברסלב'ער משוגעים", און ווידער די ערליכע אידן וואס פירן זיך ערנסט און באשיידן, זיצן און לערנען פלייסג די הייליגע תורה און שטילערהייט שפאצירן זיי דורך די גאנצע תורה, פון זיי וויסט מען נישט צו זאגן, פארקערט דער סמ"ך-ף-מ"ם מאכט זיכער אז אויף די ערליכע אידן זאל מען זאגן אז דאס איז נישט די עכטע ברסלב'ער... און דא ווילן נישט

נאכדעם די עלטערן זייער קינד זאל זיך דארט דרייען,
אָבער ווען עלטערן זאלן זעהן א קינד וואס ער ווערט
באַמַת מְקוּרָב צום הייליגן רבי'ן, ווי ער ווערט אן
עֲרֻנְסְטֵער בַּחוּר, ער לאזט זיך נישט נאָרן און ער הייבט
אָן לערנען פֿלייסִיג די תּוֹרָה, אָדער ווי אַ אינגערמאַן
ווערט אן עֲרֻנְסְטֵער אינגערמאַן, זיין גאַנצע הנהגה
טוישט זיך, זיין שלום בית איז גאר אן אנדערער שלום
בית, אלעס פירט זיך מיט איידלקייט און דרך ארץ,
ווען עלטערן זאלן דאס וויסן וואלטן זיי אהינגעטראָגן
דעם קינד אויף אַ גאַלדענעם טאַץ.

אין געשעפט פון אַ בַּרְסֶלְב'ן חסיד

וויפיל שיינע מעשיות האב איך געהערט פאַרציילן
פון אונזערע אַמְת'ע לייט, ערליכע באשיידענע
בַּרְסֶלְב'ער חסידים, וואס אַסאַך פון זיי האבן געהאַט

דער שרעק זיך נישט

סטארס אדער ביזנעסער, און פונדעסטוועגן האבן זיי געהאט אין סטאר גרייט א משניות, עין יעקב, תהלים, און ווען עס איז נישט געווען קיין קאסטומערס האבן זיי אריינגעכאפט צו לערנען וויפיל מען האט געקענט, אזוי אויך האט מען גערעדט צום אייבערשטן אינמיטן ארבעט ווען מען האט נאר געקענט.

מיר פעלט יא דעם בית המקדש

צווישן אונזערע לייט איז געווען א פשוטער איד רבי נחום שוסטער [א ברודער פון רבי נחמן שוסטער (שטארקעס) די זיידע פון יוסעלע שוכמאכער], אבער ער האט מיט זיין ערליכקייט און תמימות מקרב געווען גרויסע לומדים און מקובלים, ווי צום ביישפיל דער סאקאלובער רב און נאך, ווען ער איז נאך געווען א בחור אין ישיבה איז זיין סדר געווען אז חצות ביינאכט

האט ער געזאגט תיקון חצות מיט אזא שטארקע
געוויין ווי א נפטר וואלט געליגען פאר אים, זענען
דארט געווען בחורים וואס האבן געקענט גוט לערנען
וכו', און האבן ליצנות געמאכט פון אים: זאג נאר - עס
טוט דיר טאקע אזוי ווי אז עס איז נישט דא א בית
המקדש? האט ער זיי געענטפערט בתמימות: איר
קענט גוט לערנען און גוט דאווענען ברוך השם,
דערפאר פעלט איך נישט אויס דעם בית המקדש,
אבער איך בין א בחור אן עם הארץ וואס איך קען
גארנישט, איך בין געקומען דא לערנען אביסל חומש
מיט אביסל משניות וכו', דעריבער וויין איך: רבוננו של
עולם! האב שוין רחמנות, העלף עס זאל שוין
אויפגעבויעט ווערן די בית המקדש, וועט מען דארט
מקריב זיין קרבנות און איך וועל אויך קענען מקריב

דער שרעק זיך נישט

זיין א קרבן. זיינע תמימות'דיגע ווערטער האבן געמאכט אזא רושם אויף די בחורים אז אסאך פון זיי זענען מקורב געווארן צום הייליגן רבי'ן.

די דאגה פון א שוסטער

עס האט מיר דערצייילט הרב החסיד רבי לוי זצחק בענדער זכר צדיק לברכה ווער דער רבי נחום שוסטער איז געווען, איינמאל איז איינער פון אנשי שלומינו אריינגעקומען צו רבי נחום ער זאל אים פאררעכטן די שיד, ווי ערשטוינט איז ער געווארן אז רבי נחום האלט אינמיטן קלאפן נעגלעך אין שיד, און ער זינגט מיט א מורא'דיגן דבקות (תהלים קיט, נט): חשבתִי דרכִי וְאֲשִׁיבָה רגְלִי אֶל עֲדוֹתַי; און ער בעט זיך ביים אייבערשטן, אז דער וואס וועט גיין מיט די שיד זאל קיינמאל נישט גיין אין קיין שמוציגע פלעצער, ער זאל שטענדיג נאר גיין

אין בית מדרש, און אזוי רעדט ער צום אייבערשטן מיט
 א מורא'דיגן געפיל אז ער האט ניטאמאל באמערקט
 אז עמיצער איז אריינגעקומען, פלוצלינג גיט ער זיך א
 הייב אויף דעם קאפ און ער זעהט ווי איינער שטייט
 נעבן אים, האט ער זיך זייער געשעמט, זאגט ער אים,
 איך האב א שאַלע אייך צו פֿרעגן: איך קען זיך נישט
 אפֿרייסן פון באשעפער איך מוז שטענדיג רעדן צום
 באשעפער, אָבער איך ריר אָן די שיד, וויל איך וויסן צו
 איך דארף זיך אַלץ וואָשן די הענט? פֿאר מיר איז נישט
 מעגליך צו וואָשן שטענדיג די הענט ווייל איך האַלט
 און איין פֿאררעכטן די שיד, וואס דארף איך טוהן? ...!
 דער איד איז געווארן מורא'דיג איבערגענומען פון זיין
 תמימות.

דערשרעק זיך נישט

די תפלה פונעם מקנה איד

אזוי אויך פארציילט מען אויף איינער פון אונזערע
לייט וואס ער איז געווען א מקנה איד, האט מען אמאל
געהערט ווי ער בעהט דעם אייבערשטן בשעת'ן מאכן
די מקנה: רבונו של עולם! ווער עס וועט זיך טובל'ען
אין דעם מקנה זאל האבן אזא הרהור תשובה אז ער
זאל ווערן א נייע מענטש און זיך אינגאנצן טוישן; דאס
איז געווען זיין גאנצע דאגה בשעת'ן אנגרייטן די נייע
מקנה.

פארוואס קריגט מען פונקט אויף אים?

אונדאי ווער עס לערנט דאס אויס וועט אויף אים
זיין מחלוקת, ווייל וואו עס איז דא קדושה מוז זיך דער
סמ"ך-מ"ם פארלייגן אקעגן דעם, אבער ווער עס האט

דער שרעק זיך נישט

מה

אביסל שכל פארשטייט גלייך, פארנוואס פונקט אויף
אים איז דא מחלוקת און אויף אן אנדערן נישט, מוז
זיין אז דא איז דא עפעס א גרויסע קדושה, כאטשיג אין
די וועלט איז אנגענומען פארקערט, אז ווען מען זעהט
א באוואוסטער צדיק וואס ער האט נישט קיין מחלוקת
איז א סימן אז ער איז גרויס, און דארט וואו עס איז דא
מחלוקת מוז זיין אז עפעס איז נישט אין ארדענונג,
אבער אין אמת'ען איז פונקט פארקערט, וואו עס איז
דא א גרעסערע קדושה און מען קען מער העלפן
מענטשן דוקא דארט איז דא מער מחלוקת, און פון
אונטער דער ערד וועט מען זוכן חסרונות... און פאר
איינעם וואס לעבט נישט מיטן רבי'נס ספרים און ער
לעבט נישט מיט מיט די ערליכע אידן, קען מען אים
טאקע איינרעדן וואס מען וויל, אבער אז איינער קוקט

דער שרעק זיך נישט

מיט אן אמת אויג קען ער דאך זעהן די מורא'דיגע פֿעולות וואס מען טוט דא, איינער וואס האט נישט געהאלטן ביי גארנישט, ער איז געווען ביי זיך אזוי צובראכן און צוקלאפט אז ניטאמאל קיין תפלין האט ער געלייגט, [כאטשיג פונדרויסן האט ער אויסגעזעהן ווי א שיינער חסידישער אינגערמאן...] און היינט אדאנק די התחזקות וואס דער הייליגער רבי לערנט אויס קומט ער שוין ברוך השם אין בית מדרש דריי מאל א טאג דאווענען מיט מנין, און אזוי צוביסלעך האט זיך זיין גאנצע לעבן געטוישט, און אזוי יעדער וואס ער ווערט מקורב און ער פאלגט בתמימות ווערט ער דאך אינגאנצן א נייער מענטש, אויב אזוי וואס איז שׂיך צו קריגן אויף דעם? נאר דער סמ"ך-מ"ם מאכט זיכער אז נאר פון די גארשקייטן זאל מען וויסן און

נישט פון די גוטע זאכן און פון די ערליכע אידן, אָבער
 אז איינער מיינט דאס אַמֶת'דיג וועט מען אים נישט
 קענען פֿאַרנאַרן, און ער וועט שוין קיינמאל נישט
 קריגן אויף אזא לעכטיגקייט וואס פֿרענגט יעדן איד
 נאנט צום אייבערשטן.

ווער עס לאַזט זיך מער אַראַפּ האט אויף זיך מער

מחלוקת

דאס געפונען מיר שוין אויך ביי די מחלוקת צווישן
 די פֿרוידער מיט יוסף, כאטשיג מיר קענען זיך נישט
 פֿאַרשטעלן דאס גרויסקייט פון די הייליגע שבתים, עס
 שטייט פון שבת מוסר (סוף פרק יא) אז אפילו מיר זאלן
 לעבן טויזענט יאר וועלן מיר נישט קענען משיג זיין די
 גרויסקייט פון איינער פון די שבתים. דאך האבן זיי
 געקריגט אויף יוסף, ווי דער הייליגער רבי נתן איז

דַּעַר־שָׂרַעַק זײַךְ נײַשְׁט

מסביר (ליקוטי הלכות, השפמת הבוקר הלכה ד, אותיות טז-יז), אז יוסף האט געהאלטן אז מען דארף זיך אראפלאזן צו אלע ערליי מענטשן, און שטענדיג מקרב זיין וואס מער מענטשן אויף אלע מיני וועגן, דאס איז אויך מרמז זיין נאמען "יוסף", ווי דער פסוק זאגט (בראשית ל, כד): יוסף ה' לי בן אחר - שטענדיג מקרב זיין נאך א איד און נאך א איד. און וועגן דעם האט ער זיך גע'חבר'ט מיט די קינדער פון בלהה און זלפה וואס זיי זענען געווען אראפגעקוקט, מען האט זיי גערופן "בני השפחות", און ער האט זיך אראפגעלאזט צו זיי און זיי מקרב געווען, ווידער די שבטים האבן געהאלטן אז מען דארף זיך בעיקר אפגעבן נאר מיט די גרויסע מענטשן, און נישט זיך אראפלאזן צו די פשוטע צובראכענע דערווייטערטע מענטשן, דערפאר האבן

זיי געקריגט אויף יוסף און אים זייער מקנא געווען, ביז
 זיי האבן אים געוואלט הרגענען רחמנא לצלן, און
 דאס איז די סבה פון אלע מחלוקת אפילו פון גרויסע
 צדיקים אויף די גאר גרויסע צדיקים וואס זענען מקרב
 רחוקים, ווייל עס איז דא א מורא'דיגע קטרוג אז די
 מענטשן וועמען מען איז מקרב האבן שוין געטוהן
 אזעלכע עבירות אז זיי זענען נישט ראוי מען זאל זיי
 מקרב זיין, אבער די אמת'דיגע צדיקים קוקן נישט אויף
 גארנישט און זענען זיך מוסר נפש צוריקצופרענגען
 אלע אידן צום אייבערשטן, דעריבער ווערט א קנאה
 און א גרויסע מחלוקת אויף זיי, אבער וואויל איז דער
 וואס קוקט מיט אן אמת אויג און פארשטייט וואס דא
 קומט פאר און ער קריגט נישט.

דַּעַרְשֶׁרַעַק זִיךְ נִישְׁט

ד.

וואס הייסט אַ חֶבֶר

נאכדעם געפונען מיר (פראשית לח) אז ווען מען האט פארקויפט יוסף האבן די ברודער פארטריבן יהודה, מיט די טענה אז ער האט אלעס אנגעווערטשאפט ווייל ער האט געהייסן פארקויפן יוסף, אבער יהודה האט זיך נישט פארלוירן, ער איז זיך אוועקגעגאנגען ביז צו א שטאט עדלם, דארט האט ער זיך פארבינדן מיט א מענטש 'חירה' און מיט אים געמאכט געשעפטן, אינצווישן האט ער חתונה געהאט און געהאט אפאר קינדער, אבער די קינדער זענען דורכגעפאלן מיט הארבע עבירות, זיי האבן רחמנא לצלן מוציא געווען זרע לבטלה וואס איז א מורא'דיגע עברה (גדה דף יג ע"א; זהר וישב דף קפח ע"א; ועיין שיחות הר"ן סימן עא), שפעטער

האט ער זיך אויך פארפלאנטערט מיט זיין שניר תמר
 [כאטשיג מיר פארשטייען נישט וואס דארט איז געווען
 ווייל פון דעם איז נאכדעם ארויסגעקומען משיח (עגן
 בראשית רבה, פרשה פה, אות א)], אבער דא געפונען מיר אז
 די תורה רופט שוין אן חירה "רעהו העדלמי" - ער איז
 א גוטער פריינד פאר יהודה.

מען טאר קיינעם נישט געטרויען

דער תורה לערנט אונז מיט דעם אויס א מורא דיגע
 וויכטיגע זאך אין לעבן, אז מען קען קיינעם אין די
 וועלט נישט געטרויען, עס איז נישטא אזא זאך ווי א
 גוטער פריינד, ספעציעל אז יענער וויל פון דיר געלט
 איז ער א פשוטער ליגענער, זיין גאנצער פריינדשאפט
 באשטייט נאר אויף ארויסצונעמען פון דיר געלט און
 גארנישט מער... דאס דארף מען גוט געדענקן און

דַּעַר־שָׂרַעַק זיך נישט

חזרן, ווייל ליידער אן א שיעור מענטשן האבן זיך
 שוין זייער שטארק אפגעבריהט גלייבענדיג זייער
 נאנטע און באקאנטע, און נאכדעם איז שוין זייער
 שווער געווען ארויסצוקריכן פונעם פלאנטער.

ער איז טאקע א גוטער פריינד

אבער ווי אזוי קען איך דאך וויסן אז איינער איז מיר
 יא א אמת'ער גוטער פריינד? אויב ווען דו ביסט אין א
 צרה און פארשעמט ביי יעדן, קיינער וויל אפילו נישט
 קוקן אויף דיר, און איינער איז דעמאלטס אויך גרייט
 דיר צו העלפן, ער איז זיך מוסר נפש פאר דיר, ער
 מאכט צו די גמרא און לייגט אלעס אין דער זייט אבי
 דיר צו העלפן, דער איז דיר אן אמת'ער גוטער חבר,
 ווייל דער ערליכער איד וואלט דיר אויך געקענט זאגן:
 טוה מיר א טובה און גיי צו אן אנדערען, נעם מיך נישט

דערשרעק זיך נישט

אָוועק מײן טײַערע הייליגע צײט! אָבער נײן, אײם גײט
 אײן לעבן צו העלפֿן אַ אײד אָפּילו ווען ער אײז צושאַנד
 און צושפּאַט און קײנער וויל אײם נישט קענען, דער
 אײז טאַקע אַן אַמט'ער גוטער פֿרײַנד, ווײל ער גײט מיט
 דיר שטענדיג מיט און לאַזט דײך קײנמאַל נישט פּאַלן.

געב אַכטונג דײן אַלע פֿרײַנד מײנען נאַר זײך

וועגן דעם נאַר נאַכדעם ווען יְהוּדָה הָאֵט געהאַט
 צרות, ער אײז גענוען פאַרשעמט פאַר די גאַנצע גאַס אַז
 ער הָאֵט געהאַט צוטוהן מיט זײן שְׁנײַר, און דאַך הָאֵט
 זײך חײַרָה נישט אָפּגעשאַקלט פון אײם, נאַר ווײטער
 געשטאַנען צו זײן רעכטע האַנט און פֿרופּירט וואַס ער
 קען נאַר העלפֿן פאַר זײן גוטער פֿרײַנד, דאַן רופּט אײם
 די תּוֹרָה אַן אַלץ חֶבֶר פאַר יְהוּדָה, אָבער פאַרדעם ווען
 ער הָאֵט געמאַכט בײַזנעס מיט יְהוּדָה אײז נאַך בְּכָל־

דערשרעק זיך נישט

נישט קיין ראיה אז ער איז זיין חבר; מיט דעם האב
 איך געטייטשט די משנה (אבות ב, ג): "הווי זהירין
 בראשות" - ביי וועלטליכע זאכן זאלסטו זייער אכטונג
 געבן פון מענטשן; פארנוואס? "שאין מקרבין לו לאדם
 אלא לצורך עצמן" - זיי זענען מיט דיר נאנט נאר פאר
 זייער אייגענע אינטערעסע; "נראין פארהבין בשעת
 הנאתן" - ווילאנג זיי קענען פון דיר הנאה האבן
 שטעלן זיי זיך אהער ווי גוטע פריינד; אבער, "ואין
 עומדין לו לאדם בשעת דחקו" - איינמאל זיי זעען אז
 דו האסט נישט גארנישט, דו ביסט א פשוטער ארימער
 שנארער, ווילן זיי דיר אפילו נישט קענען.

א גוטער פריינד איז נאר דער צדיק

א גוטער פריינד הייסט אז ווען איך ליג אין בלאטע
 און קיינער וויל מיר נישט אויסהערן, קיינער וויל מיר

דערשרעק זיך נישט

נה

נישט פארשטיין, נאר איינער לאזט זיך אראפ צו מיר, און ער איז מיר מזכה אז איך זאל אויך לערנען חומש רש"י יעדן טאג, איך זאל אויך מעביר סדרה זיין יעדן טאג אז ביז שבת זאל איך ענדיגן די גאנצע סדרה, איך זאל לערנען משניות, איך זאל לערנען גמרא, איך זאל לערנען מדרש, איך זאל לערנען שלחן ערוך, בשעת איך האב קיינמאל נישט געלערנט קיין מדרש, קיינמאל נישט געלערנט קיין שלחן ערוך, און יעצט האט ער מיר אריינגעברענגט א חיות דאס צו לערנען, איך האב קיינמאל נישט געוואלט דאווענען, איך האב נישט געהאט קיין געפיל צו דאווענען און יעצט וויל איך שוין דאווענען, דאס הייסט א אמת'ער גוטער פריינד, ווייל א גוטער פריינד איז נאר דער צדיק.

ה.

יוסף הצדיק רעדט צום אייבערשטן יעדע זאך

נאכדעם וואס מען האט פארקויפט יוסף זעהט מען
א מורא'דיגע זאך, אז יוסף האט זיך דערהאלטן איינער
אליין אין א פֿרעמד שמוציג לאנד ווי מצרים, טראץ די
אלע שווערע נסיונות וואס ער האט דארט
מיטגעמאכט, ווי אזוי האט ער זיך טאקע דערהאלטן?
צוויי זאכן געפונען מיר וואס יוסף האט געטוהן און
דאס האט אים דערהאלטן, איינס: ער האט שטענדיג
גערעדט צום אייבערשטן, אזוי ווי דער מדרש זאגט
(תנחומא וישב ח), דער מצרי האט געזעהן ווי אזוי יוסף
שאקלט שטענדיג זיין ליפן, האט ער אים געפֿרעגט:
וואס טוסטו מיט די ליפן, דו מאכסט מיר פֿישוף? זאגט
יוסף: גיין, איך רעד פֿשוט צום באשעפֿער, איך בעהט

דערשרעק זיך נישט

אים אז די עסן און טרונקן וואס איך ברענג אריין זאל זיין לויט דיין געשמאק און ווי אזוי דו ווילסט, און אזוי בעהט איך יעדע זאך פון באשעפער.

לאמיר זעהן פון וואס דו רעדסט

שטייט (בראשית לט, ג): ויִרָא אֲדָנָיו כִּי ה' אִתּוֹ - דער מצרי האט געזעהן אז דער באשעפער איז מיט יוסף. שטעלט זיך א פראגע: דער מצרי האט דען אמאל געזעהן דעם באשעפער אז ער זאגט אז דער באשעפער איז מיט אים?! נאר ער האט געזעהן אז יוסף רעדט שטענדיג פון באשעפער (עין תנחומא שם). א מענטש קען מען דערקענען דורך וואס ער רעדט, רעדט ער שטענדיג פון באשעפער איז א סימן אז דאס טראכט ער און דארט איז ער, אבער אז א מענטש איז נישט שטארק אין די אמונה וועט ער זיך פאררעדן צו ער וויל

דער שרעק זיך נישט

יא צו ער וויל נישט, ער דרייט אהער און אהין אבער
 ער רעדט נאכאמאל און נאכאמאל פון געלט, איינער
 האט אמאל געזאגט א ווערטל אז אפילו ביים דאווענען
 אין די הייליגע טעג בעהט מען נאר אויף געלט: ובכן
 - מיינט געלט; צדיקים - מיינט געלט; יראו - זעהט ער
 געלט; וישמחו - זעהט ער געלט; ווייל אז איינער וויל
 געלט קען ער נעבעך אלעס אויסטייטשן אויף געלט
 און ווייטער געלט. נאך א ווערטל זאגט מען נאך אז
 איינער פון די בעלי מוסר האט זיך אמאל באקלאגט
 פאר א רבי: פארנואס נאכדעם וואס איך האב געזאגט
 אזא ווארעמע התעוררות דרשה און געמאכט יעדעם
 וויינען האט קיינער גארנישט כמעט אריינגעלייגט
 אינעם צדקה טעלער וואס איך האב צוגעגרייט, און
 ווען עס קומט א רבי באווארפט מען אים מיט געלט?

דערשרעק זיך נישט

נט

וואס איז די סוד וואס ליגט אין דעם? האט ער אים מסביר געווען זייער פשוט, דו האלטסט און אייך רעדן פון די טייערקייט פון געלט און וואס מען קען אלץ אויפטוהן מיט געלט, טראכט יעדער איינער, אויב געלט איז טאקע אזוי חשוב און טייער וועל איך עס האלטן ביי מיר... דערקעגן איך מאך שטענדיג אוועק די געלט און איך ערקלער די נישטיגקייט דערפון, דעריבער באשליסט דער מענטש אויך אז עס איז טאקע גארנישט און ער געבט דאס אוועק גרינגערהייט. עס איז טאקע נאר א ווערטל אבער אין יעדע ווערטל ליגט אן אמת, א מענטש וואס רעדט נאר פון באשעפער און ער דארף נישט האבן קיינעם און צו קיינעם נישט צוקומען, אזא מענטש האט הצלחה און דער באשעפער פארלאזט אים נישט.

דערשרעק זיך נישט

א פרייליכער מענטש האט יעדער ליב

די צווייטע זאך וואס האט דערהאלטן יוסף אין אזעלכע שווערע אומשטענדן איז געווען "שמחה"! יוסף הצדיק איז שטענדיג געווען פרייליך און געטאנצן פאר שמחה (עיין בראשית רבה פו, ד) און אפילו ווען ער איז געווען אין תפיסה און באשמוצט פאר די גאנצע לאנד האט ער זיך נישט דערשראקן, נאר ער איז געווען שטארק מיט די צוויי זאכן, פון איין זייט רעדן צום אייבערשטן און פון די צווייטע זייט נאר זיין פרייליך און אויפגעלייגט, נאר אזוי האט ער אלעס געקענט אריבערטראגן, און דאס האט אים געברענגט צו די גרעסטע הצלחה, מען האט אים געשטעלט צו ווערן דער אויפזעהער פון תפיסה, ווייל א פרייליכער מענטש האט יעדער ליב און ער באקומט חן אין יעדענס אויגן.

אָבער אַפילו אין תּפֿיסה האט ער זיכער געמאַכט אז
יעדער איז פֿרייליך.

דא מוז יעדער זיין פֿרייליך

איין טאג זעהט ער דאָרטן צוויי גוים ליגן
אָנגעזויערט, פֿרעגט ער זיי גלייך: וואס איז געשעהן
מיט ענק? פֿאַרוואס זענט איר היינט אזוי טרויעריג און
אָנגעזויערט? שטעלט אייך פֿאַר אַן אַנדערער וואַלט
געטראַכט צו זיך, וואס גייט מיר אַן אַז צוויי גוים ליגן
דאָרט מֶרָה שְׁחוּרָה־דִּיג, אַוּדאִי אַז זיי זענען אַמאַל
געווען מיניסטאַרען און יעצט זיצן זיי אין תּפֿיסה
פֿאַרוואס זאַלן זיי נישט זיין צופֿראַכן... בְּכֻלָּל וואס
גייט אַן אַ אַידיש בַּחוּרִל מיט שיינע געקרייזלטע
פֿיאַות און מיטן גאַנצן אידישען חן אַז צוויי טמאַנע
גוים זענען מֶרָה שְׁחוּרָה און צופֿראַכן? ! נאַר אַז איינער

דערשרעק זיך נישט

איז שטענדיג פרייליך און ער איז דבוק אין באשעפער קען ער נישט ליידן אז א צווייטער איז טרויעריג.

שמחה ברענגט די ישועה

א אינגערמאן איז אמאל געגאנגען נאך געלט אין ארץ ישראל אויף א פלאץ וואו די רעגירונג האט נישט ערלויבט צו זאמלען געלט, האבן זיי אים געכאפט און אריינגעשליידערט אין א תפיסה דערנעבן צווישן אראבערס, און אים אנגעזאגט ער זאל דארט זיצן שטיל, אבער ווי נאר זיי זענען ארויס האט ער זיך גענומען טאנצן "קאלא מן אלא" [= אלעס איז פון אייבערשטן], ער האט אנגעכאפט די אראבער און מיט זיי געמאכט א ריקוד "קאלא מן אלא, קאלא מן אלא", און אלע האבן מיט אים מיטגעטאנצען, פלוצלינג קומט דער אויפזעהער אריין מיט רציחה, און ער כאפט

אױס אַן מײַט בײַדע הענט און װאַרפֿט אױס אַרױס בײַזן
גאַס, שײַענדיג: גײ דיר צוריק פֿון װאוּ דו בײַסט
געקומען, און מער װיל אײך דײך נישט זעהן פֿאַר דײ
אױגן, נאַר קײן געלט זאַלסטו נישט צאַמנעמען. ער
האַט זײך געמאַכט אַ פֿשוטן חשבון: אײך האַלט זײ דאָ
כִּדײ אַרױף צו װאַרפֿן אױף זײ אַ פֿחד, אָבער אז יעדער
טאַנצט און מען אײז פֿרײליך האַב אײך דאָך גאַרנישט
אױפֿגעטוהן; דעריבער האַט ער אױס געמוזט
אַרױסלאָזן. דער אײנגערמאַן האַט מײר נאַכדעם געזאַגט
דאָס האַט ער געלערנט בײַ מײר אז אױב אײז מען
פֿרײליך װעט מען האַבן אַ ישועה.

דַּעַר־שָׂרַעַק זײַךְ נײַשְׁט

ו

עֶפֶס וויכטיגער פון מחלוקת

אויף דער וועלט דארף מען זיך קענען דערהאלטן
אפילו אין די שווערסטע מצבים וואס מען גייט דורך,
ליידער הערט מען אזויפיל אומגליקן, איך ווער קראנק
נאר פון הערן מעשיות וואס מען דערציילט מיר רחמנא
לצלן, יעצט האט מען מיר געפרעגט צו מען זאל
אראפנעמען א האנט פון א יונגע מיידל? די
דאקטוירים זאגן אז אויב מען נעמט נישט אראפ די
האנט ווערט רחמנא לצלן פארגיפטעט די גאנצע
קערפער! וואס זאל איך זאגן? קען מען דען ענטפערן
יא אויף א פיקוח נפש זאך? ! אן אנדערן דארף מען די
פוס אראפנעמען, ווידער אן אנדערן האט מען
אויסגעפונען אז ער האט יענע מעשה, און וויפיל יונגע

דערשרעק זיך נישט

סה

קינדער זענען געבעך נישט געזונט וכו', און צום סוף האבן מיר נאך אינזינען צו רעדן איינער אויפן אנדערן און זיין פארנומען מיט מחלוקת, שטענדיג בין איך מעורר אז אלע צרות קומט נאר צוליב מחלוקת, עס איז שוין די העכסטע צייט אויפצוהערן מיט מחלוקת.

די אלע קליינע תפלות איז זייער חשוב אין הימל

א מענטש דארף פשוט בעטן יעדן טאג: רבנו של עולם! העלה איך זאל זיין געזונט און שטארק עס זאל מיר גארנישט פאסירן, איך זאל אפגעהיטן ווערן פון אלעם שלעכטס. ספעציעל פאר א איד גייט ארויס פון שטוב דארף ער ארויפלייגן די הענט אויף די מזוזה, און זאגן די קורצע תפלה: רבנו של עולם! איך גיי יעצט ארויס אויפן גאס ברענג מיר צוריק געזונטערהייט. די זעלבע זאך ווען ער קומט צוריק זאל

דערשרעק זיך נישט

ער אויך אַרױפֿלייגן די הענט אויף די מזוזה און זאגן:
 רבונן של עולם! איך דאנק דיר אז איך בין
 צוריקגעקומען געזונטערהייט. עס קוקט אַפֿשר אויס
 זייער פֿשוט און אינטערעסאַנט, אָבער די קליינע
 פֿשוט'ע תּפֿלה איז אין הימל מורא'דיג חֲשׁוֹב, און דאס
 ראטעוועט דעם מענטש פון אלעם שֶׁלֶעכְטָס, אַ
 מענטש דארף דאך רחמי שמים יעדע מינוט וואו ער
 שטייט און וואו ער גייט ספּעציעל אז מען גייט אַרױס,
 דעריבער איז נישטא קיין בעסערע זאך ווי רעדן צום
 אייבערשטן, און בעטן דעם אייבערשטן אויף יעדע
 דעטאל וואס מען דארף.

האב שכל און בעהט דעם באשעפער

ספּעציעל אז דער אייבערשטער העלפֿט אז די פֿרוי
 ווערט מעבֿרת דארף מען האלטן און איין בעטן אז

דערשרעק זיך נישט

סז

דאס קינד זאל זיין געזונט מיט אלע אברים און מיט
אלע חושים, אז א קינד ווערט רחמנא לצלן געבוירן
נישט געזונט איז נישטא קיין גרעסערע צער פון דעם -
מען זאל נישט געפרואווט ווערן, אזוי ווייט אז דער
הייליגער חזון איש זכותו יגן עלינו האט געזאגט, אז
"מען דארף זיך אויפהייבן פאר א מענטש וואס האט א
נישט געזונט קינד פונקט ווי מען דארף מען זיך
אויפהייבן פאר א תלמיד חכם אדער פאר א מענטש
העכער די זיבעציג", ווייל אזא מענטש איז ביי זיך
אינגאנצן צובראכן, ער איז ביי זיך גארנישט, וואס דאס
איז ביים אייבערשטן זייער חשוב, דערפאר דארף א
מענטש די אלע חדשים בעטן אויף דעם, אויך אז אלעס
זאל דורכגיין בשלום ביים געבורט און עס זאל
גארנישט געשעהן; דאס איז די גרעסטע עבודה צו

דַּעַרְשֶׁרֶעַק זײַךְ נײַשֶׁט

אַוועקוואַרפֿן די שַׁכּל און לֶעבן מײַטן בַּאשְׁעפֿער און
 יַעֲדֵע זאַך נָאר אַים בֶּעטן און אַים דאַנקן, און דאַס האַט
 דַּער הײליגער רַבִּי פֿון אונז געוואַלט תְּמִימוֹת
 וּפְשִׁיטוֹת.

זײַ זײַער פֿרײליך שַׁבֿת

עס שְׁטײט אַין זַהר הַקְּדוֹשׁ (יְתָרוֹ דִּף פַּח ע"א) אַז אַלֶּע
 הַשְּׁפָעוֹת וואס וועט זײַן אַ גאַנצֶע וואך קומט אַראַפּ
 שַׁבֿת. דַּערפֿאַר אַז קומענדיגע וואך וועלן מיר זוכה זײַן
 צו חנוּפָה ווען מיר וועלן זײַך באַנייען צו בֶּעטן יַעֲדֵע
 זאַך דַּעם אַייבֶּערשֶׁטן און דאַנקן יַעֲדֵע זאַך דַּעם
 אַייבֶּערשֶׁטן, אַיז די בֶּעסֶטֶע זאַך אויפֿצונעמען שוין
 דַּעם שַׁבֿת מײַט אַ געוואַלדיגע שְׂמֻחָה, און יַעֲדֵע רַגַע
 פֿון שַׁבֿת נָאר זײַן פֿרײליך אַז בְּרוּךְ הַשֵּׁם אײך בײַן אַ
 שׁוֹמֵר שַׁבֿת, און ווען מֶען זעהט אויפֿן גאַס ווי גוים

פֿאַרן אום שַׁבַּת אָדער רײַכערן אָדער סײַ װאָספֿאַראַ
 מֶלֶאכָה זײ טוען, זאל מען זיך מַחֲיָה זײן און דאַנקן
 דעם אײַבערשטן: בְּרוּךְ הַשֵּׁם אַז אײַךְ בײַן אַ אײַד און אײַךְ
 פֿאַר נײַשט שַׁבַּת! געלויבט בײַסטו פֿאַשעפֿער אַז אײַךְ
 האָב נײַשט קײַן צײַגרעטל און אײַךְ רײַכער נײַשט אום
 שַׁבַּת! אַזױ זאל מען זיך פֿרײַען און דאַנקן דעם
 אײַבערשטן אויף יעדע זאַך פֿאַזונדער װאָס מען הײַט
 שַׁבַּת.

זאל דער בורא פֿל עולמים העלפֿן עס זאל שוין זײַן
 בנִין בית המקדש, און די מנוחה זאל שוין דער כּהֵן
 גדול אָנצײַנדן, און מײַר זאַלן אַלע זוכה זײַן צו די גאולה
 שְׁלִימָה.

תּוֹם וְנִשְׁלָם שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.

הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות

יואל בן ריצא רעכיל נ"י
וזוגתו

אסתר גיטל בת חיי שרה האדיא תחיל'

וילדיהם

שלמה, אלחנן חיים, מרים העניא זיסל,
שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,
רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
רויחא, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע זואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ר

יואל רוטה

שליטי"א

g@kerenhadfus.org

רופט אדער טעקסט

718-387-2691

ט"ו
בחדש
הקודש

אדער שיקט א אימיל צו subscribe@kerenhadfusa.org